

Közgazdász

A MARX KAROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

IV. ÉVFOLYAM, 12. SZÁM. ÁRA 30 FILLÉR 1956. JÚNIUS 6.

Közgazdászok a termelésben

Avagy hogy állunk a negyedévesek elhelyezésével? A végzett hallgatók búcsúztatásánál László elvtárs rektorhelyettes a következőket mondta: „Két évvel ezelőtt azt írtam útravalóul a végzett hallgatóknak, amit Spartacus tanított rabszolgáinak, hogy minden körülmények között maradjanak meg embernek. A tavaly végzett hallgatóknak pedig azt: „Hogy akármilyen körülmények közé kerülnek, sohasem felejtsek el gyalogjárni.“

Valahogy olyan ismerősnek tűntek ezek a szavak. Valahol már ezt hallottam. Lehet, hogy Spartacus-tól? Nem valószínű. Vagy László elvtárustól két évvel ezelőtt? Nem, ezt sem lehet. Hiszen akkor még nem voltam az egyetemen. Igen. Most már derül. Az Országos

Tervhivatalban hallottam Fonál Sándor elvtárustól. Fonál elvtárral a munkaügyi osztályon találkoztam. 1953-ban végzett egyetemünkön Pg. szakon. Az említetteknek kívül a következőket mondta:

— Munkám dióhéjban a következő. Először is tudnunk kell azt, hogy a munkaügyi osztály elvi főosztály. Országos tervszámokkal dolgozunk, amit a Minisztertanács hagy jóvá. Mi végzünk a közép- és főiskolások beiskolázását, és a végzett hallgatók elhelyezését. Ezenkívül a mi feladatunk a termelésben dolgozók továbbképzése, közép- és főiskolai szinten. Ezek tervezése perspektivikus tervek szerint történik, melyeket négy-öt évre számítunk a népgazdaság kaderszükségleteinek megfelelően. Vannak 15 éves terveink

is. Ezek az iskolai végzettséghez kötött munkaterületekre vonatkoznak. Foglalkozunk az ipari tanulók utánpótlásának kérdésével is. Feladatunk többek között az is, hogy megszervezzük a közgazdászok magasabb műszaki és a mérnökök gazdasági képzését. A végzett hallgatók elhelyezése biztosítva van, mivel a beiskolázás a későbbi igényeknek megfelelően történik. Így a végzett hallgatók elhelyezése nem okoz komoly nehézséget. Itt fekszik előttünk az 1956-ban végző közgazdászokra befutott igény a különböző tárgykörökben. Elsősorban a Kohó- és Gépipari Minisztériumtól, a Vegyipari, Város- és Község-gazdálkodási, Országos Tervhivaltól érkezett igénylés. De mindennél többet mondanak a számok.

Iparszakon 160 végző hallgató, 208 igénylés.
Pénzügy 64 végző hallgató, 280 igénylés.
Polgárd. 41 végző hallgató, 53 igénylés.
Földrajz 21 végző hallgató, 5 igénylés.
De a földrajzi szakos hallgatók elhelyezése is biztosítva van.
A kereskedelmi karra az igénylés a végzett hallgatók számának megfelelően futott be.

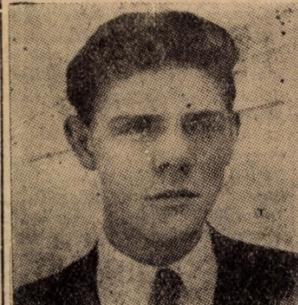
Mint végzett közgazdász, üzenem a végző hallgatóknak, hogy amikor a termelésbe kerülnek, legyenek szerények. Tekintélyüket csakis a tudással szerezhetik meg, ami előbb-utóbb felszínre jön és ez anyagiakban is meg fog mutatkozni.

Végeztül azt üzenem, hogy készüljenek nyugodtan az államvizsgára, elhelyezésük biztosítva van.

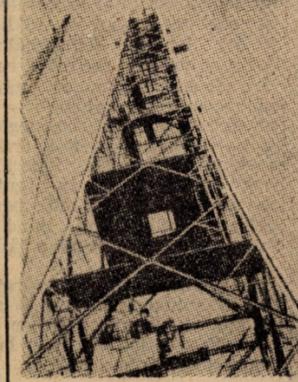
Zelenák József

Imre - orvosi

TÜZEK ÉS RÓZSÁK

Kovacsics, Ivan Goran a legtehetségesebb horvát költők egyike — aki 30 éves korában a jugoszláviai partizánharcokban hősi halált halt. Gazdag maradandó örökséget hagyott hátra. Megtalálhatjuk a kötetben legszebb verseit, így a világhírű „Tömecsir” című költeményét is. E verseket legjobb műfordítóink ültették át magyar nyelvre. Kapható az ünnepi könyvhéten.

A Bratislava melletti Kamzík-hegy tetején felépült a bratislavi televíziós adóállomás tornya.

Nekünk is vannak kincseink!

MERÉNYI KATI, — aki, mint a képről is kitűnik, már 4 éves korában igen bölcs, de azért az óvodát is nagyon szereti. Édesanyja a Népgazdaság Tervezése Tanszék adminisztrátora.

RABI ÉVIKE — Török Lajos bácsinak egyetemünk fűtőjének unokája. Máris szép és hosszú verseket tud. Az egyetemen lakik, — és ha jól műveljük a közgazdaságtudományokat, biztosan ő is kedvet kap majd rá annakidején...

NEMES BORIKA, bizonyára igen okos lesz — később is, hiszen vizsgák „viharában” született. Édesanyja Nemes Frigyesné negyedéves politikai gazdaságtan-szakos hallgató.

Egyetemünk oktatási és tanulmányi rendszerének néhány fontosabb problémája

Hozzászólás a „Kötelező vagy fakultatív” című cikkhez

Egyetemünkön mind hallgatóinkat, mind pedig tanárainkat már hosszabb idő óta foglalkoztatja az a kérdés, vajon megfelelő-e az egyetemi oktatási és tanulmányi rendszer fejlődésünk jelenlegi szakaszában? Nyilvánvalóan az oktatási és tanulmányi rendszer (előadások, gyakorlatok, konferenciák stb. rendje), mint feltétel messzemenően kihat az oktatás és a tanulás tartalmi eredményességére. Jelentősen meghatározza, hogy önálló gondolkodású, alkotó szellemű szak-

emberek nevelődnek-e, sőt bizonyosan kihat a társadalmi munkára, a szabadidő mennyiségére, lehetővé teszi, vagy gátolja a szórakozást, a kultúréletet, a sportot stb. Ebben a kérdésben tehát elrejtőznek bizonyos időbeni feltételek, másrészt tartalmi kihatású tényezők is. E problémáival kapcsolatos vitának az alapja és célja csak az lehet, hogy megkeressük színvonalasabb oktatás, valamint az elmélyültebb, még felelősségteljesebb tanulás jobb formáit, feltételeit.

Egyetemünknek hogyan kellene ezt a problémát megközelíteni?

Mi a helyzet akkor, ha tanulmányozzuk és elemizzük viszonyainkat és problémáinkat? Véleményem szerint is megértek a feltételek arra, hogy az oktatás és tanulás jelenlegi rendszerében bizonyos, de ugyanakkor jelentős és mélyreható változásokat hajtsunk végre. Ez feltétlenül szükséges a hallgatóknak és a tanároknak is. Egyetemünk oktatási és tanulmányi rendszere alapjában és lényegében most is helyes, a változtatási javaslataink sem annak alapjainak megváltoztatására irányulnak. A helyes változtatások jól kapcsolódhatnak az eddigi rendszerhez, nem felborítást, hanem továbbfejlesztést jelentenek. A helyes munkának, amit az egyetem vezetése az egyetemi tanács, a párt és DISZ-szervezetek eddig elértek. Ugy gondolom azonban, hogy a fejlődés során bizonyos dolgokon már túlhaladtunk, sőt, helytelen kinövés is keletkezett, amelyeket ki kell javítani. Főként olyan helyzetet kell teremteni, hogy csökkenjen a túlterhelés, másrészt az időbeli feltételek javításán

túlmenően úgy javítsunk oktatásunkon, hogy az önállóság, a tudományos szemlélet, a dolgok problematikusa, melyben politikai szemlélete hallgatóinkban jobban fejlődjen. A jelen helyzet ezt nem biztosítja kielégítően.

Mi a helyzet jelenleg? Egy-egy évfolyamon szakonként 6-9 előadás jut egy hétre, ami naponta átlag 3 óra előadással kapcsolatos elfoglaltságot jelent. Szerintem ez nem sok, és nem ez okozza a felvetődött problémákat. A probléma gyökere, hogy ehhez 5-8 felkészülést igénylő gyakorlat, szeminárium, konferencia stb. járul, ami „agyon nyomja” a diákokat. Ez annyit jelent, hogy minden napra egy, esetleg kettő ilyen jellegű foglalkozás jut. Ha diáknak a kötött foglalkozásra 50-80 oldal kötetű irodalmat kell átnéznie (ráadásul innen 5, onnan 20 oldal stb.), ha ennyi meg ennyi idegen szót kell megtanulnia, és hosszú időt elvevő házi gyakorlatot kell elkészítenie, ez oda vezet, hogy a hallgató csupán az egyik napról a másikra, s egy taposmalomban él. (De ugyanígy a tanár is.)

Az előadások jelenlegi rendszerének fenntartását igen fontosnak tartom

Az előadások lényegét alkotják az oktató munkának. Ez így volt mindenkor és mindennél az egyetemeken. Ezért feltétlenül kívánatosnak tartom, hogy ezeket általában rendszeresen látogassák a hallgatók. A jövőben bizonyos tárgyak oktatásában a rendes előadásokon kívül meg kellene vezetni a szükség szerint megtartott konzultációs előadások rendszerét, továbbá speciális témákból tartott ténylegesen fakultatív előadások tanfolyamait. Esetleg arra is módot kellene adni, hogy a hallgató, ha kívánja, más szakok bizonyos előadásait is felvehesse indexébe.

Az előadások jelentőségének hangsúlyozása természetesen nem zárja ki, hogy bizonyos tárgyaknál engedélyeket tegyünk az előadások kötelező jellegű látogatásában. A számvitel esetében például, ahol megfelelő jegyzet van és a gyakorlatok alapvető helyet töltenek be az oktatásban, szerintem lehetne ilyen engedélyeket tenni. Általában nem tartom helyesnek Kovács elvtárs kérdésfelvetését: „hogy kötelező vagy fakultatív?” Nem le-

számveteli, a statisztikai, a laboratóriumi gyakorlatoknál. E tárgyaknál csupán a folytonos fejlesztés a feladat, ami eddig is cél volt.

De miért ne lehetne lényeges változtatásokat megtenni

a politikai gazdaságtan, a dialmat., népgazdaság tervezése, az ágazati gazdaságtanok esetében, ahol a legfontosabb témák köré csoportosítva mondjuk félévkenként, 5-6 konferenciát tartanának, de nem anyagkövetelő jelleggel, hanem mélyebben, átfogóbban. Bizonyos tárgyaknál a konferenciák eddigi rendszerét úgy is meg lehetne változtatni, hogy a hallgatók egy része által kidolgozott egy-egy komoly követelményű előadás körül alkalmazzák ki vitákat. Ennek megfelelően a hallgatóknak valamely témából, irodalom, sőt esetleg idegen nyelvű irodalom alapján is, a gyakorlatból végzett elemzés felhasználásából hosszabb előadást kellene kidolgozni. A többi hallgatóknak pedig csak kisebb követelményű irodalmi anyag alapján vagy anélkül kellene a vitában részt venni. A hallgató munkáját esetleg a későbbiekben felhasználva a vita tapasztalatait is diplomamunkává fejlesztené. Ehhez a kérdéshöz kapcsolódik, hogy az új helyzetben másként kellene megoldani a TDK-munkát is. Tarthatatlan, hogy egyetemünkön úgy kerülnek ki a jelen helyzetben a nagy terhelés ellenére a diákok, hogy az alapvető klasszikus műveket, vagy azok összefüggő lényegesebb fejezeteit egészében nem tanulmányozták. Ezen úgy lehetne segíteni, hogy ilyen követelményt fej kellene állítani és a vizsgákon ennek ismeretéről be kellene számolni, „de nem úgy, hogy felaprózzuk 5-10 oldalra és így kimerve adjuk ki a hallgatóknak. E kérdések megoldására mindenütt érvényes receptet adni nem lehet s konkrétan, tárgyakként, évfolyamonként, karonként sokoldalúan tanulmányozva lehet csak problémát megközelíteni. Ugy vélem, hogy helyes megoldással kb. 23, sőt talán még kevesebb órára lehetne csökkenteni a kötött foglalkozások számát. Lényegében a nem előadás jellegű oktatás racionalizálásával. Mint láthatjuk a fentmaradt 5-6 óra csökkentésnél lényegesebb az, hogy ne legyen napról napra ismétlődően kötött gyakorlati jellegű oktatás. A nyert időt a hallgató elmélyültebb szakmai tudományos munkára vagy nagyobb követelményű irodalom tanulmányozására fordíthatja. Feltétlenül szükséges az is, hogy az oktatási és tanulmányi rendszer megváltoztatásában bizonyos fokozatosság, átmenet érvényesüljön. Abban az értelemben is, hogy fokozatosság legyen az alsóbb és felsőbb évfolyamok tanulmányi rendszerében és abban, hogy a változások teljes keresztültelére legalább egy évet kellene fordítani.

A felvetett problémákhoz szorosan kapcsolódik még az, hogy

(Folytatás a 2. oldalon.)

VIZSGAHÍRADÓ

A Matematika Tanszék előtt újabb próbatételre gyülekeznek az első- és másodévesek. A matezis nem tartozik a könnyűbb (?...) tárgyak közé, tehát illő módon izgulnak egy kicsit. Az eredmény pedig: Huszár Géza professzor elvtárs mondta az eddigi vizsgárról: „Eddig három első éves szemináriumot vizsgáztattam. Valamennyi csoport eredménye 3.5 felett volt; igen lényegesnek tartom, hogy a vizsgák általában felszabadult, nyugodt légkörben folytak le. Az

eddigiek azonban csak rész-eredmények; több csoport hátra van még, köztük olyanok, ahol gyengébb eredmények is születhetnek.

Krekó Béla elvtárs második-évesekről beszélt. Itt szintén három csoport tette le záróvizsgát, szintén 3.5 körüli átlaggal csoportonként.

Az eddigi kép alapján az eredmény a magasabb követelmények ellenére is jobb, mint az első félévben volt. A vizsgahíradó folytatása a 3. oldalon.

A könyvsátor előtt

Operakalauz, regények: klasszikusok és modern nyugatiak, versek: Goethe-től, vagy Ilyés Gyulától, tanulmányok Liszt Ferencről vagy a marxista filozófiáról; változatos kincsesláda egy ilyen könyvsátor.

Megrögzött könyvaratók lepik el a sátrakat már kora reggel. Nincs jobb érzés, mint vadonatúj, tiszta könyvhöz hozzányúlni, amelynek a fedele frissen visszaugrik a nyomdafestékszagú lapokra. A zsúfolásig megtöltött pultok csabítása, a vasárnap délelőtti sétálóokra is átragad; áthatolhatatlan embergűrű veszi körül a rögtönzött könyvesboltokat.

Az árusítók izzadnak, a műveiket dedikáló írók örömmel izzasztják tollaikat és szívesen váltanak pár szót a könyv átnyújtása után a vásárlókkal.

A Néphadsereg Színháznál a könyvsátor előtt 23 év körüli fiatallemer lapozgatja mellett Yves Montand „Csupa napfény a szívem” című könyvét.

— Vedd meg, öregem, mert a környék egyetlen bódéjában sem kapható már.

— Bökök a könyvre. — Bemutatkozunk.

— Csak nem az író Szilvássy rokona vagy? — kérdem.

— Nem — válaszolja szerényen. — Tudtommal nincs több író a családban.

Kellemetlen pillanatok. Szilvássy Lajos, az új író nemzedék egyik legtehetségesebb képviselője „Fény a hegységben” című verses kötetét dedikálta egészen délig, amikor ugyanis elfogyott az utolsó példány, és most az árusítók-

nak segít. Kérésemet, hogy kaulauzoljon el a könyvnap újdonságainak rengetege között, szívesen teljesíti.

— Nézzük meg, mi fogja a legjobban. (Ügylátszik az újsághoz is ért. Mint később megtudom, nemcsoda, hat éve dolgozik különböző újságoknál, rádióknál.) A modern nyugati irodalmat kevesli a közönség. Erről tanuskodik „a kívánság könyvbe” tett számtalan bejegyzés. Montand könyvét szinte kapkodják. A haladó és népszerű francia énekes és filmszínész gyermekkorának legemlékezetesebb eseményeit kedves anekdotákban örökíti meg. Nagy sikere van Gorkij eddigi magyarra le nem fordított elbeszéléseinek is, amelyek

„Meztilbasok” címen jelentek meg, és Hermingway Nobel-díjas regényének. És a magyarok közül? Talán nem is lehet sorrendet alkotni. Szántó Györgynek a regénye: „Mozart kutyája”, amely a nagy zeneköltő élete végén körülvevő magányosságot és meg nem értést hangsúlyozza egy kóbor kutya szerepeltetésével, pillanatok alatt elfogyott. De az összes nagysikerű könyvet nehéz lenne felsorolni. Talán még egyet a sok száz közül: Gábor Béla „Panoptikum” című satirikus írásait érdemes megemlíteni, amelyből több részletet olvastak fel neves művészek. Élénk az érdeklődés a mai magyar irodalom után. Tersánszky, Rideg Sándor, Karinthy Ferenc keresett írók.

Hatalmas mennydörgés rúzza meg a levegőt, sőtét lesz minden, mintha napszemüveg lenne az orrunkon és zuhogni kezd az eső. Veszélyben vannak a könyvek! Barabás Tibor, Győri Dezső, Havas Ervin az írók és a sok-sok tucatnyi olvasók együtt mentik a kincsesláda tartalmát: Az operakalauz, a regényeket, a tudományos munkákat, a kívánságkönyvet és mindent, ami érték. Már a jég is kopogtat a letakart könyvek tetején, mikor szerzők és olvasók a színház fedett bejáratá alá szaladnak és közösen aggodnak: csak át ne ázzon a ponyva. — Po —

A lengyel egyetemeken

A Lengyel Népköztársaság 78 főiskoláján és egyetemén 140 ezer fiatal tanul. Az elsőévesek száma meghaladja a 40 ezret.

Lengyelországban háromszor annyi az egyetemisták és főiskolások száma, mint a háború előtt. Míg Lengyelországban minden tízezer lakosra több mint 47 főiskolás jut, addig Franciaországban csupán 36, Dániában 37, Angliában mindössze 21.

tovább kellene fejleszteni a vizsgarendszert

amely önmagában is jelentős biztosítéka annak, hogy elhajtások, fegyelmi lazítás nélkül valósíthatjuk meg a módosításokat.

Az előzőekből kitűnik, hogy javaslatom nem irányul a fegyelmelazításra, sőt az igényeket és követelményeket növeli a hallgatók tanulását új magasabb szintre kívánja emelni.

Nem értenék egyet azzal, hogy egyesek úgy vélik, most elérkezett a könnyebb élet ideje,

de azzal sem, ha bárki is közeledést lát a változtatásokban a régi közgazdasági egyetem oktatási és tanulási szabadsága felé és azt hinné, hogy vissza lehet kacsintgatni — ahogy akkor mondták — a régi közgazdász „egyetemi” polgár életmódjára. Továbbra is kívánatos, hogy az előadók, foglalkozások nem mereven értelmezve, de kötötten legyenek, rendszeresen látogatásuk.

Egyetérték Kovács elvtársal, hogy az ellenőrzés adminisztratív módszerében jelentős engedményeket kellene adni és helyette fokozni kellene az érdemi ellenőrző és nevelőmunkát. Javítani kellene azokat a tényezőket, amelyek a foglalkozások látogatására készítetnek. Amennyiben jók az előadások s más foglalkozások, s a hallgató látja, hogy érdeme látogatni azokat, ez önmagában jelentősen növeli a tényleges munkafegyelmet, s ebben az irányban hat a helyesen kialakított oktatási rendszer. Amennyiben a DISZ-szervezet a tanárok segítségével időben helyesen elemzi a hallgatók fejlődését, ha növeljük a bírálatot a tanulmányi munkával kapcsolatban, javítjuk a munkaértekezletek

szinonáját, akkor nem kell félnünk attól, hogy a fegyelmel visszacsúsz. Nem utolsósorban azt is meg kell említeni, ha a hallgatók előtt az eddigieknél jobb feltételek között, de lényegében nagyobb vizsgakövetelmények állnak, ez nyilvánvalóan a rendszeres, folyamatos munkára ösztönzi őket. Az új vizsgarendnek olyan szigorúnak kell lennie, hogy a hallgató — bizonyos egyéniileg eldöntött kivételtől eltekintve — ne iratkozhatssék be a következő félévben akkor, ha vizsgakötelezettségeinek nem tett eleget. Mindezek ellenére a liberalizmus, az elkényelmesedés ellenj komoly harcra kell felkészülni egyeseknél, megnövekszik az átmeneti visszacsúszás, a lemorzsolódás veszélye. A változtatások feltételei tehát megérték, mivel egyetemünk oktatása tartalmilag megszilárdult. A hallgatók erkölcsi és politikai színvonalának megnövekedett. S az egyetemre egyre jobb képességű és előképzettségű hallgatók kerülnek. Meg kell említeni azt is, hogy sok, egyidejűleg ható, most kibontakozóban lévő tényező folytán a DISZ-munka is megerősödik, amely szintén jelentős feltételt képvisel ebben a kérdésben.

A változtatások igen fontosak az oktatók részére is

A jelen helyzet őket is nagyon nyomatja. Kifejlesztette sokukba a káros rutin-munkát, nem tudtak kellően szakmájukkal foglalkozni, az aspirantúrában intenzíven és nagyban számban képezni magukat, gátolta ez a tudományos munkát is. E változtatásokkal kedvezőbb feltételek jönnek létre, másrészt ez részükre is jelentősen nagyobb követelményeket jelentene.

A következő láncszem, amely komplexen sok egyetemi problémát megold munkánk ésszerű megszervezése oktatási és tanulmányi rend-

szerünk javítása, amely a tárgyak és foglalkozások további tartalmi javításával és más jellegű problémák megoldásával, új, a régineél jelentősebb, nagyobb szintre emelik egyetemünk munkáját. Meg kell erősíteni tehát egyetemünk alapjaiban helyes oktatási és tanulmányi rendszerét, tovább kell azt fejleszteni és bátrabban kell szakítani az elavult dolgokkal.

Befejezésül a következő javaslatom lenne: helyes volna, ha az egyetem vezetősége maga is véleményt mondana a megindult vitában ismertető előmondolásait, terveit, s amennyiben szükségesnek tart bizonyos változtatásokat, akkor az egyetemi párt- és DISZ-bizottsággal el kellene készíteni a módosítások téziseit és terveit, amelyet széleskörű vitára kellene bocsátani. Ennek figyelembe vételével a jövő év folyamán kellene elkészítenie a változtatások határozatát.

Bikics István adjunktus, Ipartechnológiai tanszék

Hugo Barrios Klée — szabad!

Hugo Barrios Klée, guatemalai egyetemistát akit az elmúlt év augusztusában letartóztattak és halálra ítélték, most szabadon bocsátották és Mexikóba száműzték. Hugo Barrios Klée levelet írt az Ifjúsági Világszövetségnek, melyben azt írja, hogy csak a nemzeti és nemzetközi szolidaritásnak köszönheti életét. Továbbá köszönetet mond a DIVSZ-nek és azoknak a fiataloknak, akik a világ minden tájáról, Kubából, Mexikóból, Braziliából, El-Salvador és Hondurasból követeléseikkel és tüntetéseikkel segítették szabadonbocsátását.

Világszerte óriási tiltakozást váltott ki a portugál hatóságoknak az utóbbi idők egyik legsúlyosabb antidemokratikus intézkedése.

Különösen nagy volt a tiltakozás Agostinho Neto, országosan ismert költő meghurcolása ellen, akinek egészsége a hatóságok durva bánásmódja következtében erősen megromlott.

Az ifjú hazafiak szabadonengedéséért harcol Portugália egész demokratikus ifjúsága és olyan komoly közéleti személyiségek, mint François Mauriac, Geroges Duhamel, Louis Aragon költők.

Bűg a hajókürt

A hajótest megrázkodik: hazafelé szeljük a vizet. A fenékes visegrádi táj lassan elhal a távolban. Az éretten vasárnap délutáni verőfény jó kedvet áraszt a sétahajó fedélzetén, az arck frissen pirosak, a hátizsákok besetten kapaszkodnak a vállakra.

Szép volt ez a kirándulás. A hosszú szobafogság után szinte habzsolunk a friss levegőt, szabadságot, még a vizsgákról is elfeledkeztünk. Még arról is elfeledkeztünk, hogy útunk bevaltott célja az volt, hogy „közelebb kerüljünk egymáshoz”. Csúnyák a frázisok, a valóság sokkal szebb...

Valaki gitárt is hozott. Körülüljük, száll a dal. És mit titkoljuk, egy pohár bor „a tengeri betegség ellen” jól tesz mindenkinek.

Húzd meg, ereszd meg, húzd meg, ereszd meg. Sokan beugrunk, gyűlnek a zálogok. No és a zálogkiváltás a legmulatságosabb. Két fiú köteles egymásnak szerelmet vallani, ha viszont akarják látni a zálogjaikat, egy kislánynak énekelni kell, bármilyen kínos is. Persze van, aki szerencsés és egy szendvics a hajóbüféből „bűnének” jutalma.

A vidám hancurozásban kifáradva beszélgetünk. Az ott-honról, a szülőkről, gondokról, a szórakozásról. Am a komolyság gyorsan jön és gyorsan megy. Csak egy közbeszólás és nevet mindenki.

Sötétség borul a hajóra, az árbcó viharlámpáját éjjeli bogárkák rajzák körül... ez aztán a levegő.

Tangó ritmusa melegíti a szíveket: természetesen táncolunk. A lányok gyorsan cserélnék táncpartnerüket, hiszen mindenki minden kislánnyal akar táncolni, egy-két vidám szót szólni. Vannak, akik vicceket mondanak egymásnak és vannak, akik kitartanak a nótázás mellett (különösen, akik erősen érzékenyek a tengeri betegségre) és a meglepetés közös: már itthon vagyunk? A parti lámpák játszanak a sötét Dunával. De jó lenne, ha most kezdődne az utazás, vagy ha tovább utaznánk, vagy most még a este együtt maradni.

Bűg a hajókürt, zörög a lánc: kikötöttünk.

Ipar 1/2. szeminárium

Második ötéves tervünk utolsó évében...

gyárhunk 1960-ban; 145%-kal többet, mint 1955-ben

Zsíróból

Befejeződött...

Az olvasók bizonyára emlékeznek arra a vitára, amely „Közgazdász” hasábjain meglehetősen sokáig húzódt, amely Tilinger elvtársal, az általános kar DISZ-titkárával volt kapcsolatos.

Ez a vita egy héttel ezelőtt véglegesen lezárult. Az általános kar elsőéves hallgatói ugyanis nyilvános megbeszélést tartottak, ahol jelen volt a cikk írója, Kovács Lajos („Jó barát”) is. A vitán kiderült, hogy Tilinger elvtársnak kisebb hibái mellett vitathatatlan érdemei vannak a különböző társadalmi munkák megszervezésében. Ezt erősíti meg Benedek elvtárs, az egyetemi DISZ-bizottság tagja is.

Megállapítást nyert, hogy a bírálat helyes volt, amennyiben a hibák feltárását, a hibákon való javítást célozta. Helytelen volt azonban, hogy a cikk írója egyes esetekben általánosításokra szorított és külsőségekből ítélte.

A szerkesztőség számára is hasznos tanulsággal zárult a vita, amelyet végig szívesen, de alapjában véve elvtársias hang jellemezett.

Szerkesztőség

„Mese” az indexről

Nálunk is megtörténik, hogy május közepén az utcára lép ember a régi szép napsütéses idők márciusának első napjában érzi magát. Mondom, — bármennyire hihetetlen — megtörténik. Hogy egy ilyen szép napot „kihagyjon” egy egyetemista és ne menjen fel a „Gellért tanszékre” olyan még nálunk sem történik meg. Szóval sütött a nap és felment. Persze nem egyedül. Dehogy! Ilyesmi sem fordulhat elő. Na és most jön az érdeklődés. Alig egyórás keresgélés után találtunk egy padot, ahol 2 (azaz kettő) hozzánk hasonló vékony-dongájú valak élfér.

Mellettünk közgazdászok ültek. Ismertük egymást, így há — diszkrét mosollyal — a teljes padot át akarták adni.

— Nem zavartok (?), maradjatok csak. Mi újság, miér vagy így felpaprikázva? — kérdelem a mellettem ülő másodévestől.

— Ugyan hagyj. Hogy a fenébe ne lennék dühös. Képzeld Tegnapelőtt bementem az indexekért a tanulmányi osztályra de csak néhány jegyet adtak ide, a többi nem.

— De nem ám — mondják —, míg ez a tizenöt elvtárs b nem hoz egy-egy nyolc forintos okmánybélyeget.

— Ejnye — mondom —, már miért kellene ezeknek okmánybélyeget hozni?

— Hát azért, mert gazdaságföldrajzból február 5-én vizsgáztak és még nem váltottak utóvizsga jegyet.

— De az én csoportom január 5-én vizsgázott gazdaságföldrajzból és egyetlen utóvizsga sem volt belőle — vettem ellent.

— A lecke-könyvekben II. hó 5-e szerepel, így hát nagyon sajnálom, de az indexeket csak a nyolc forintos bélyeg ellenében adhatom ki.

A későbbiekben már úgy elragadtatta magát, hogy — becsánat, majdnem én is — néhány részlet kivételével csajaját szavaimmal mondhatom el a többi.

A tanulmányi osztályról a dékáni hivatalba, miszerint ők januárban vizsgáztak. Ott „nem igazolhatták”. Majd gazdaságföldrajz tanszékre mentek, de ott sem igazolhattak. Na majd a vizsgáztató! A vizsgáztató azonban értekezletre volt. Másnap ugyanezt a kálváriát járták végig. A dékáni hivatal nem telefonálhatott sehova, mert „telefonon ezt nem lehet elintézni”. A tanulmányi osztály sem telefonálhatott. Hamadnap végére — ha félig is —, de megoldódott a kérdés. Megtudták, hogy az őket vizsgáztató tanárségéd a tanszéken van Rohantak a tanulmányi osztályra.

— Az indexet majd a hivataloság felviszi a tanszékre.

— Nem vihetnének mi fel? hisz lehet, hogy néhány per múlva a tanárségéd elvtárs elmegy. Ha kijavította a dátumot visszahozzuk és bemutatjuk az összes lecke-könyvet.

— Nem lehet elvtársak, jöjjenek be holnap.

„Holnap” nem, de „holnapután” végre megkapták az ipe II/4-esek az indexeket.

Hát ez furcsa! Nagyon furcsa! A Közgazdaságtudomány Egyetemen, ahol a jövő gazdasági és adminisztratív szakembereit képezik, akiketől adáz harcot várnak a bürokrácia ellen, ilyen esetek előfordulhatnak! (vagy talán a bürokrácia ellenes harcnak ez is egy módszere?)

Bemutatjuk

Opálka Ferencné

Bejárnak ide, s megjegyzem az arcukat, nevüket. (Később véletlenül elszólta magát, hogy „alig” kétezer hallgató tanul az iparszakon. Tényleg, nem is olyan sok!)

Lehet, hogy már közhely, de ilyenkor meg kell kér-

dezni, szereti-e a munkáját és hogy került ide?

Fehér keretes szemüvege alatt játékosan csillan fel a sötét szeme.

— Magam akartam ide kerülni és — harcoltam is érte. Három évig vártam, míg végre sikerült. Mit tagadjam, szeretem nagyon a fiatalokat, talán éppen azért, mert ők olyan mások, mint mi voltunk. Tanulhatnak... gondtalanul, vidáman élhetnek... S ez nekem is öröm.

Ez a szeretet nem egyoldalú, a diákok is szeretik őt. Gyakran felkeresik, elbeszélgetnek, tanácsokat kérnek tőle. Vajon mi Opálka Ferencnének a véleménye a mi diákjainkról?

— A legjellemzőbb az, ha elmondok egy esetet. Tavaly pénzt fizettem ki az egyik csoportnak — sajnos nem tudom mi volt a fiúnak a neve — s valahogy elszámoltam magam. Amikor az üzemeletgatósról hazajött a csoport a fiú feljött hozzám és letett az asztalra száz forintot. Azt mondta: ennyivel többet tetszett adni... Még csak meg sem tudtam köszönni, mert elszaladt.

Újra megszólal a telefon. Türelmetlenül cseng, s a másik szobából az egyik tanárségéd is kéri, hogy jöj-jön gyorsírn.

Mielőtt belépne a szobába még gyorsan felvilágosít egy érdeklődőt, aztán jegyzetblokkal a kezében frissen, függőleg megvégezni tovább a munkáját...

Bodor József

Az energiagazdálkodás a haladás útja

Azt, hogy hány ember élhet egyszerre a Földön, mennyi ideig és hogyan, az a termelőerők fejlettségétől függ. A termelőerők fejlettségét viszont nagyrészt, az energiatermelés határozza meg.

Olyan gazdasági rendszerben, ahol a lakosság nagy része földművelő — és a földművelés nincs gépesítve — ott az emberi beavatkozással szabályozható energia táplálékban és takarmányban van felhalmozva. Ezek bonyolult molekulákból állnak és termelésük a napenergia 99 százalékának elvesztésével jár, felhasználásuk még több energiavesztést okoz.

Más a helyzet az iparilag fejlett országokban, de még ezekben is igen rossz hatásokkal alakítanak át energiát egyik formából a másikba.

Minden energia, kivéve az atomenergiát, a nappól származik. Háromnegyedrészé a múltban került a földre és először növények levélsejtjeiben halmozódott fel, hogy később szénne, olajjá és földgázzá alakuljon. A másik negyedrész, beleértve a vízienergiát és a tápanyagok molekuláiban felhalmozott energiámmennyiséget, jelenleg is megteszi nyolcperces útját a nappól. Ez az izzó gömb 20 ezerszer több (naponta 2 millió Hiroshima típusú atombomba felrobbantásával egyenértékű) energiát küld nekünk, mint amit bármire fel tudnánk használni. Felfogni és raktározni jelenleg még nem tudjuk.

Az energiát három fő módon használjuk fel. Körülbelül egyharmad része a lakások és ipartelemek fűtésére hőenergia formájában. A másik egyharmad részt anyagátalakításra az iparban és bányászásban. A maradék egyharmad részt sajátmagunk és javaink szállítására.

1880-ig többnyire fát használtunk, azóta szenet, olajat

és gázt. Például napjainkig 70 milliárd hordó kőolajat hoztak felszínre. Az olajkészletek elfogyása után olajtartalmú kőzetekből és szén-cseppfolyósítással még sokáig tudunk olajat nyerni.

Vannak egyéb hatalmas energiaforrások, melyeket jelenleg még nem tartunk felhasználásra érdemesnek. A feltalálók mindig álmództak a szélerenergia felhasználásáról. (Egy kisebb hurrikán második-percenkénti energiája 1000 atombomba felrobbantásának felel meg.) Sok energia van felhalmozva az óceánok vízének hőmérsékletkülönbségében is, valamint a hullámverésben stb.

Ujabbban megnövekedett az érdeklődés az energia két kimeríthetetlennek látszó formája — az atom és atommag — után. Vajon a nap vagy az atomenergia fogja működtetni a jövő iparteleit? A felelet: mindkettő és a jelenlegi energiaforrás.

Ha nem lenne az atomreaktor működése által kibocsátott veszedelemes sugárzás, sokkal jobban lehetne felhasználni. Azok az autók, melyeket egy „borsószem” nagyságú plutonium-motorral hajtanak — s amelyiket sok újságíró megjósolt — sokat veszítettek érdekességükből, mióta kiderült, hogy harminc-negyven centiméter vastagságú tömör pánccal kell védeni mind a kocsiban ülőket, mind a járókelőket.

A nappól származó energia, bár atommagok egyesüléséből keletkezik, mire a földre ér annyira szétszóródik, hogy biztonságosan felhasználható.

Nem vagyunk messze attól az időtől, amikor az emberiség szükségleteit teljes egészében kielégíthetjük atomenergia táplálékká és hővé való nemesítésével és a napenergia felhasználásával.

VIZSGÁZNAK AZ IPAROSOK

Nézegetem a vizsgaeredményeket az ipari kar dékáni hivatalában. Milyen kevés a bukás! És milyen jól vizsgáztak technológiából a harmadévesek. A III/4-es szeminárium átlaga 3,71, a III/2-es szemináriumé 3,67.

A másodévesek matematikából 3,4-es átlagot értek el.

De nézzük csak az elsősökét. Gazdaságtörténetből már vizsgáztak az I/2-es szeminárium hallgatói. Átlageredmény 3,33. Az I/1-es szeminárium vizsgaeredménye honvédelemből 3,63.

Eddig még csak ötösek vannak...

Kik ezek a boldog emberek? Elég kevesen vannak, mert az ilyen eredményért (valljuk be őszintén), bizony tanulni is kell. De ragadjunk ki néhány nevet a legjobbak közül. *Mellega Tibor, Ósze Katalin, Melega Edit, Petrik Mihály, Orosz István, Paller György, Varga Lóna* stb.

Jó eredmény

Ezt mondja akaratlanul is az, aki megnézi a külkeres szemináriumok vizsgaeredményeit. Filozófiából 4,31-es átlagot ért el a III/1-es szeminárium. A II/1-es szeminárium-ban feltűnően jók a gyakor-

lati jegyek oroszból, de a többi tárgyból is kielégítő eredményt értek el.

Mi lesz a statisztikával?

Vagy jobb lenne úgy kérdezni, mi volt vele? A harmadéves polgárosok vizsgaeredménye gazdasági statisztika-

kából 3,12, ez a szám még nem mond sokat. De hogy öt bukás is volt ebből a tárgyból, az már valami. Sőt! Sok is.

A pénzügy III/1-es szeminárium átlaga — ebből a tárgyból — 3, de itt „csak” három bukás volt.

Nem lehetett volna jobban felkészülni?

A Honvédelmi Tanszék...

vizsgatémébe belépve, egyszerűen mindenki katoná lesz. Katonásan jelentjük megjelölésünket, kérjük az engedélyt a felkészülésre és a felelet megadására. Azt már nem mondhat, hogy a felelet is katonás. A vizsgán tájékoztatják a vizsgáztató tiszteket a haditudomány legújabb időben elért vívmányairól. Így például Hegyi elvtárs új eljárást dolgozott ki a támadó ellenséges szakasz elleni védekezésre: a két főből álló őrszem megpróbálja foglyul ejteni a szakaszt. Ha ez nem sikerül (ami nagyon valószínű), mert az ellenség komolyan támad, meg kell erősíteni a támadó őrszem legalább egy fővel és lőni kell. „Az új stratégiai irányelvek szerint” az atom-

bomba robbanása pillanatában katonánk nem a földre veti magát és így takarja arcát, hanem szépen elő-

veszi a gondosan összehajtott gázvédőruhát, begombolkozik, tenyerébe fogja a gyalogsági rohamásót és beássa magát (bár ezt a felelet után ítélni is meglehetően).

De persze nem ezek az esetek a túlnyomóak. Kovács és Erdős elvtársak, az ipar I/3-as szeminárium hallgatói kifogással tanultak a bukás és bukás egyáltalán nem volt. Derecs Sándor elvtárs, a csoport ki-képző tiszteje megelégedett a csoport átlagával és viselkedésével.

A honvédelmi ismeretek elsajátítása nem szükséges rossz, hanem hazafias kötelesség. Ez érezhető ki a fiúk ünneplés-komolyságából.

A könnyű tétel

Vizsga előtt

Nekem szerencsém lesz. Tudom, érzem. Jó tételt fogok huzni. Könnyűt. Már, ahogy szoktam. Hiszen olyan jó módszerem van. Nem is nézek a kínzó érzéseket ébresztő lapokra, csak villámgyorsan kiragadok egyet a sok közül. Ki akar velem fogadni, hogy könnyű tétel lesz? Senki?? Na jó, majd meglátjátok!

Tételhúzás után

Jaj, de boldog vagyok. Hisz ez semmi. „a) Lenin tanítása az egyenlőtlen fejlődésről. b) Az első világháború keletkezése és okai.” Nem is kell hozzá vázlatot írni. Minek? Gondolkozni sem érdemes. Felelés közben úgy is eszembe jut majd minden. Kinévez az ablakom. Nap sugar, tavasz! És félóra múlva szerencsésen túl leszek mindenem. Most veszem észre milyen érdekes helyen ülök. Az asztalra valaki ezt írta:

„De én tudom és egyre szivdobogva várom, hogy újra visszajössz majd baracknyilas idején” elgondolkozom a sorokon. „De én tudom.” Ezt nem merem határozottan állítani! De rémlik valami. És ha kell majd csak eszembe jut egy és más. Az előttem felelő befejezi a feleletét. „Jó”. Hát jó! Most meg kell mutatnom mit tudok. Csak nem félek. Könnyű tétel.

Már felelek

Beszélni kezdek. Félbeszakítanak. Ejnye-bejnye... Melegem lesz. A vizsgáztatóm kérdez: „A háború diplomáciai előkészítése?? Anglia gyarmatai??” Ezt már nem szeretem. Annál is inkább, mert így kapásból nem tudok minden kérdésre felelni. De a kérdések csak záporoznak tovább. Végül már felelni sem próbálok.

Levizsgáztam

De még mennyire! Kitá-molygok a teremből. Nem merem megnézni az indexemet. És eszembe jut egy régi dal. „Mert nekem az életben nem sikerül semmi.”

FELJEGYZÉSEIMBŐL

Dolgoztunk a „Népgazdasá- tebb lett, amint olvasta kérdé- gunk fejlődése számokban” cí- seinket. Lóállomány?... című kiállításon. Gondoltuk, a- ajjaj... bizalmas, tehát állo- bemegyünk a Statisztikai Hi- mány?... Húha, ez is az, egy- vatalba, ott bizonyára lesznek egyetemi hallgató kiképzési költségei... sajnos... nagyon megfelelő adatok. Voltak is, csak legnagyobb részük bizal- sok a stratégiai jelentőségű- mas, ki nem adható. Az elvtá- kérdés! Igazán szomorú volt. rárson, aki velünk foglalkoz- Mikor azonban kezébe akadt a- „vasútvonal hossza” című kar- zott, látszott, hogy maga is- tarsák, sajnos, a vasútvonal- restelli szüntelen mondogatni: hcsszát nem adhatjuk meg, ez is bizalmas, az is bizalmas, egy-e megértik, de van egy- ez sem adható ki, az sem — remek ötletem! Adják össze a- de az is látszott rajta, hogy nagyon szeretne nekünk segí- teni. Arca egyre gondterhel-

Kálnai István

Az Otthonban

A felületes szemlélő az első pillanatban nem lát semmiféle változást a *Makarenko utcai* diákotthonban. Az épület ugyanolyan méltóságtelejes áll a háztömbök között, mint néhány hónappal ezelőtt. A háló mélyén, de főképpen a tanulószobákban azonban komoly munka folyik.

Ha valaki a szálló lakóinak nagyobb részét együtt akarja látni, csak a tanulószobába lépjen be. Az eleje tálul kép szinte ingerli a tanulásra. A legkülönbözőbb évfolyam hallgatói találkoznak itt, ahol nyugodtan, viszonylag csendben lehet felkészülni a holnap vagy holnapután következő vizsgára.

Szöke, barna, fésült és kő-coshajú fejek hajolnak a jegyzék fölé és a nagyanyított szemek a könyv lapjai felett csapnak össze és futnak versenyt az idővel.

Ritka eset, hogy valaki nem tanul, hanem valami egyébét csinál. Ha mégis hangos beszéddel valaki zavarná a tanulók csendjét, a közösség hamar lepiszergi és tanulásra vagy távozásra kényszeríti a rendetlenkedőt.

Hasonló a helyzet a többi szobák nagy részében is. A hálók lakói lefekvés előtt megbeszéljük magukban el is-métlik a tanultakat és a vizsgá-láz kisebb vagy nagyobb fokán hajlítják álmra fejüket.

Természetesen vannak kivéte- les esetek is. A 18-as épület második emeletén levő egyik szobából indiai csatakiállítások- verték fel az utca csendjét. A harci zaj csak a szemközti lakók kérésére ült el. Vagy a

másik eset: Egyik éjjel, 11 óra tájban üvöltő szakzsafonok, ri- káló szájkürtök és dübörgő dobok vad ritmusa szállt fel a társalgónak nevezett helyiség „fejreállított” (szó szerint ér- tendő) rádiójából.

— *Elvtársak* — szólalt meg egy hálóingés álmos férfi a szemközti épület egyik ablaká- ból — *legyenek szivesek le- halkítani* vagy elhallgattatni azt a rádióncak csúfolt bömbölő szörnyűséget!

Lehallkították. De azt hi- szem, sokkal jobb lenne, ha a hátra levő időben nem kerül- ne sor ilyen incidensekre az utca lakóival. Eljünk bekésen egymás mellett, s a sikerült vizsgák feletti örömlenket je- jezzük ki szerényebben!

A DISZ Központi Vezetősége Egyetemj. Osztálya megbízásá- ból az NDSZ IV. kongresszusa tiszteletére az idén is megrende- zték az egyetemi hallgatók és dol- gozók országos fényképkiállítá- sát.

A kiállításra beküldött fényké- peket bírálóbizottság vizsgálja felül, s a legjobb képek részt vesznek a Prágában megrende- zésre kerülő kiállításban.

A beküldendő képek a magyar ifjúság életét, egyetemeink mun- káját, egyetemi ifjúságunk tanu- lását, szórakozását ábrázolják.

A képek egy évnyi régebbieket nem lehetnek. A képek hátulján fej kell tüntetni: a kép címét, a készítő nevéét, fakultását, a gép munkáját, az objektív erősségét, a fényképezés idejét és az expo- zíciós időt.

A beküldendő képek mérete 13 X 18 cm.

A képeket legkésőbb 1956. jú- niusában az építőipari és Közle- kedési Műszaki Egyetem DISZ- végrehajtóbizottsága Bp. XI. Bu- dafoki út 4-6. K. épület 1. em. 29/a címre kell beküldeni.

PÉNTEKEN...

... délelőtt az egyik III. emeleti terem aj- taja előtt izgatottan tárgyalták „esélyei- ket” az ipar II/4-es csoport tagjai.

— *Jaj, csak ki ne rúgjon!*

— *Ha textiliparból kapok tételt, bizo- nyára megbukok!* — emlegeti az egyik csi- nos lány.

— *Gyerekek! Ha négyesre megyek, előre engedem ma- gam az ajtónál!* — mondja Kaszás elvtárs, a tanulmányi felelős.

Bent Füzti József

felel. Bátoratlanul, féltékenyen ejti a sza- vakat. Izgatott. Ha- jós elvtárs vizsgá- ztatja ipari technoló- giából.

— *Egy kis „elvi kérdést” kell tisztá- zunk* — mondja Ha- jós elvtárs. — *Őn összetéveszti a gépet a szerszámmal.*

Hamarosan „tisztá- zzzák” és Füzti elvtárs tovább mondja feleletét. Gyakran szakítja félbe Hajós elvtárs kérdése. Még most, félórás felelés után is, kissé bátor- talanok a válaszok.

Az osztályzat: jó.

Hamarosan Kaszás elvtárs lép ki az aj- tón. Nem engedte előre, hanem — ön- magával egyszerre lép ki. Mint mondja: *azért, mert — jelesre vizsgáztam.* Rajta kí- vül Papp Györgynek, a csoport DISZ-tit- kárának sikerült jeles osztályzatot elérni.

— *Nem könnyű a technológia, de ezt is meg lehet tanulni!* — mondják.

Ugy hírlírik, hogy a csoportok félnek a vizsgától és — *Hajós elvtárstól.* Akik nem

készülnek fel megfe- lelően, jogosan fél- nek, de semmi okuk erre azoknak, akik tudják az anyagot. Hajós elvtárs nem el- néző, pontosságot és precizitást kíván, de aki tanult — erről az ipar II/4-esek meg- győződtek — meg- kapja a megérdemelt osztályzatot. Igaz, hogy a csoport öt hallgatójának Hajós elvtárs nem fogadta el feleletét — ez azonban nem rajta múlott, bizonyíték erre a szeminárium (bukások nélkül) 3,35-ös átlaga.

Pesti életkép

A TÁNCOLÓK egyenként vagy csoportosan szállingóztak a teremből. Hajnalodott. Elkor jött oda hozzá az egyik fiú.

— *Nem jössz a szálló felé?* — kérdezte. De rájött, hogy rossz helyen kopogtat és legyintett.

— *Ja, te pesti vagy? Jó neked! Igen, pesti vagyok, de ez nem jelenti, hogy a pestieknek minden fenékgig tejfel. Ime egy példa.*

— *Jósi, fél hét. Tehát fél kell kelnem. Szomorú valóság. Milyen nap van ma? Kedd! Honvédelem, és ma még borotválkoznom is kell...*

— *Igen, jövők már.*

szent ég, hogy rohan az idő!

Reggelizni és rohanás a buszhoz. Már jön is a busz, de el is megy, mert én még csak itt vagyok. El is ment. Most persze nem fog jönni egy óráig, mert ideértem. De nemcsak én vagyok itt. Minek jönnek eny- nyien ide? Ha a sofőr meglát ennyi em- bert, nem áll meg. Na végre jön a kocsis és meg többen vagyunk. Megáll vagy nem áll meg, ez itt a kérdés. Egyesek a kishi- tiék, már előlegeznek néhány jókíván- ságot a FAU felé. Mások arról károgna- k, hogy nem fog megállni. De ezeknek nincs igazuk. Már levette a gárt, az index is kikapcsolódik, fékez. Na most, csak jól helyezkedjék. En ugyebár nem tolakodha- tok, mert ha megis, akkor hallom az alu- ról jövő „kritikát”. „Ilyen a mai fiatal- ság! Nem szégyelli magát? stb., stb.” De hogy ma nekem honvédelmem van, az persze nem érdekelt senkit — rajtam kívül. Indul is a kocsis. Csak egy lábhelyet kérek, végre ez sikerült. Igaz, hogy alig kapok levegőt, a tászkámat meg sem tudom mozdítani, de mindez mellékes. Ez az 504-es kocsis a leg- fürgébb kocsija a vonalnak, s jó „pilótá- nek” van. És még sorompót sem kaptunk. A mai nap egészen jól kezdődik. Néhány perc és már a sörgyárnál vagyunk, na hol a villamos? Körülnézek, de kocsis nincs a láthatáron. Nézzük az órát, busszal kell-e tovább mennem? Nem, van még időm, persze nem sok, és a busz még külön egy forint. Na majd meglátom. Egyelőre még buszon vagyok és előttem, igen — semmi kétség, előttem egy 26-os villamos. Ott mellé tud állni a kocsis, s akkor elérem, különösen azért, mert jó a „pilótánk”. Tempó, öregem, tempó. Így nem érek oda és még ráadásul meg is állunk. Persze, hogy megállunk, vannak leszállók. Azaz nem is leszállók, lelépők. Ezek nem is lelépők, ezek lemászóak. Hiába, az embe- rekben nincs szolidaritás. Na, végre elin-

dulunk. Tyű, micsoda fürja van a 26-os- nak. De jó „pilótánk van”, még befoghat- juk. Igaz, hogy így nem, de talán mégis sikerül. De mi ez? Vagy tíz méterrel hát- rább áll meg a kocsival a „jó pilóta”. Ho- gyan tehetnek ilyen „analfabétát” volán mögé?

A 26-OS BENT ÁLL. De ahhoz, hogy oda- érjek, még át kell mennem az úttesten és az úttesten menni autó. De egy DKW előtt még átcsúszok, mert indul a 26-os. Igaz, hogy ott hagyhattam volna a lábam, de megvan a villamos. Igaz, hogy nincs sok köszönet benne. Hogy dög, mászik, vánszorog ez a masina. Örület! Ez már az idegeimre megy. Most meg pirosat ka- punk. A kedves rendőr elvtárs szemmel láthatólag unatkozik. Neki nem sürgős.

Na végre itt vagyunk a trolinál, azaz hogy a nagy tömegnél, mert trolis sehol. Itt már sok az ismerős, hogy sok renge- ter, persze van, akit most látok először, de ez is igényt tart a trolira. Az elsőre fel sem férek. A második elmegy üresen. Hiába, okos emberek ezek az indítóok. Ja, hogy a többi megállónál is fel akarnak szállni, azt elhiszem, de keltek volna fel előbb, most nem kellene izgulniok. Na, itt a trolis. Egy ugrás, meg- van. Szól a kolomp, megyünk. Ez mindjárt más. Ez egy kulturáltabb közlekedési esz- köz, mint a villamos, mindössze egy hi- bája van, kicsit lassú. Bezzeg az óram az gyors. Hogy rohan a drága (elég drága volt), ez az óra megbolondult. Ennyi len- ne az idő? Nem létezik. A villanyóra is megbolondult. És ott annak a nőnek a kar- ján is ennyi az idő. És pont ma van hon- védelem. A trolis vánszorog, az óram ro- han. Hiába, ez egy lelkiismeretes jószág. Most akarja „behozni”, amit pg. és mate- matika szemináriumon lazált.

„**KÁLVIN TÉR, VÉGÁLLOMÁS!** — har- sogja a kalauz. A trolinak igen, de nekem nem. Hol a 49-es? Már jön, de már éppen ideje, már vagy 20 másodperce várok. Uristen. Fürtökben lógnak rajta, de semmi szentimentalizmus. Egy megálló az egész, az igazán nem sok. Csak egy lábhelyet ké- rek (4 perc múlva nyolc és ma honvéde- lem), végre Dimitrov tér. Még két percem van, és két emeletem van. Az épületben már csak rohanó embereket látni. Nem is csoda, egyet már csöngettek. Na, végre most már itt vagyok. Azért sem sietek, hadd lássák a többiek, milyen jó nekem, mert én pesti vagyok.

— ZJ —

VELEMÉNYEM SZERINT...

Szerény véleményem szerint jó, hogy vannak szemináriumok. Szerintem azért jó, mert... — miért is? — mert... szóval véleményem szerint jók. Az a meglepetés ebben a kérdésben, hogy a szemináriumokon van- nak viták. É vitákban szerintem van, aki részt vesz. (Mert véle- ményem szerint csak akkor van vita, ha van, aki részt vesz benne, tehát szerintem fel kell szó- lálni.) Szerintem fel is szólának. Izé... nem szerintem, hanem maguk szerint, akármeg mondan- i véleményük szerint — mert ugyebár az a véleményem, hogy úgy jó a hozzászólás, ha az ember a véleményét mondja el. — Szóval szerintük el is mondták a véleményüket. Például politikai gazdaságtan szemináriumon így: — Véleményem szerint a ka- pitalizmusban a gazdasági válsá- gok krónikusak, elkerülhetetlenek. Szerintem a terheket ilyen- kor a munkásosztály vállára próbálják helyezni. Vagy marxizmus szeminárium- on: — Véleményem szerint a párt a munkásosztály élcsapata. En- nyi gondolom, hogy a munkás- ság — a parasztsággal karöltve — csak eme élcsapat által vez- zette vívhatja ki a proletárdiktatú- rát. Szerintem... stb. (Az én véleményem az, hogy Marxnak és Leninnek is ez volt a véleménye ezekről a kérdésekről.) Szóval véleményem szerint vannak értékes hozzászólások...

Ejnye — bejnye

Nem tudjuk, hogy fognak vizsgáznunk azok az elvtársak, akik izmos karjaikra borulva édesdeden alszanak a könyvtár- ban. A gondos teremőr lábujjhegyen közelíti meg a szuszogókat és a könyvtárból kinrekedt hallgatók felhábo- rodását tolmácsolva megkér- dezi a mellette ülő fiatallem- bert: — *Mondja, elvtárs, mióta alszanak itt?*

— *Nem tudom, kérem — hangzik a sajnálkozó válasz — én is most ébredtem fel.*

Kínos félreértés

Vizsgáztató: Befejezte? Hát ez nagyon kevés, kérem! Ezt sajnos meg kell ismételn!

Vizsgázó: Még egyszer el- mondjam?

Vizsgáztató: Igen, de majd csak szeptemberben!

Sportbarát vagyok

Előjáróban köz- löm, hogy 162 cm magas, 27 éves 48 kilós sovány vész- na ember vagyok és — szenvedélyes sportrajongó.

Ez a különös ál- lapot már 3—4 éve tart. Ezelőtt roz- szul lettem, ha boxmeccset lát- tam, szédelegtem, ha kakajra gon- doltam, egyszóval kifejezetten utál- tam a sportot.

Am ekkor jötek hazánkba a ese- hek a mérkőzésre, szép szál, erős le- gények, szép nylon kabátokban és mindenüket elad- ták. Mi jó öreg pestiek megvettük a versatil ceruzá- kat, a bőrtáská- kat, a golyóstolla- kat. (Állítólag egy részüket pesti áru-

házban szerezték be és cseheknek alcázott magyarok is árusították.) Egészen szomorú voltam, amikor el- mentek. Am ek-

A kongó parti szellemi öttusázók prima tenisztű- ket hoztak agyag- ból, kukacbőrrel húzva, s monda- nom sem kell, hogy kivétel nél- küli mindet elad- ták.

Ekkor már nagy- von szerettem a sportot, minden ágát, különösen a nemzetközi baj- nokságokat. Talán el sem hiszik, de én becsületesen megmondom, hogy jelenleg is szív- dobogva várom azt a napot, ami- kor újra nagytu- dasú külföldi csa- patot láthatunk vendégül és remé- lem nagyon fogok gyönyörködni a játéku- ba. Addig mindenesetre egy kis befektető pén- zesképt is kell gyűjteni, hehehe, mert hát kérem, drága az az álló- hely a stadionban, ugyebár.

73

CSEHSZLOVÁKIAI UTINAPLÓ

A HRADZSANI

Ha a Vencel tér szökőkútjának erkélyéről vagy a város más, magasabban fekvő pontjáról ránézel Prágára — sajátos harmóniával, különös összhangban tárul eléd közel 800 éves, mégis modernül ha-

A másik monumentális építészeti műretek 468 termes királyi palota. Legnagyobb terme a „spanyol terem” (1152 négyzetméter). Mesteri mennyezetdíszítésével, mintegy 3500 csilláregőjével, méreteivel: lenyűgöző! Jelenleg itt tartják meg azokat az ünnepi

Egyébként a Hradzsani megtekintése utáni előbéd-harcban — nehéz küzdelem után — legyőztük a „knédli”. Megettük. Rövid pihenő — és közeledett az első komoly feladat: este szereplés!

Első fellépésünk a Csehszlovák Kommunista Párt főiskoláján volt, ahova autóbusszokkal szállítottak ki bennünket. Mintha a Pasaréten lennénk! (Egyébként is rengeteg a hasonlóság Budapest és Prága között, város-elhelyezkedés, külső kerületek, parkok tekintetében.) A modern stílusban épült főiskola belülről is igen impozáns képet nyújtott. Nagy, szerűen berendezett előadótermek, feltűnő tisztaság, higiénia mindenütt! Látszik a féltő, vigyázó gondoskodás, gondozás, főleg a hallgatók részéről! S mindennek tetejébe — ami számunkra a legfontosabb — a tökéletesen felszerelt színházterem! A főiskola hallgatói már vártak bennünket a bejárat előtt, meleg elvtársi, baráti fogadtatásban részesültünk. Jó érzés elvtársak között lenni!

Mindemellett — első fellépés lévén — érthetően elfogódott volt kezdetben az együttes, de a lelkes, szívből jövő tapsok hamar eltűntették ezt a kis feszélyezettséget. Nagy sikere volt az énekkarunknak, néhány számot meg is kellett ismételnie. A legnagyobb sikert azonban a „Hortobágyi pásztorképek” aratták, melyre a hangulatot előkészítette a tánckar férfi tagjainak itthon is jól ismert lendületes sarkantyús tánc.

A jól ismert műsorból csak a háromugrót érdemes „kiemelni”. Itt ugyanis valami kis zavar volt... Ismeri e táncot mindenki, egyik legjobb számunk, és az is maradt a csehszlovák turnén. Táncoslányaink bájosan, nagy kedvvel táncolták — a közönség önfelédten, mosolyogva nézte. A tánc vége felé felhangzott a mi kedvenc „sutyink” göcseji kolortúr szopránja: „Arany almás az én selyem keszkenőm...” Majd a lánykar: „El-me-hetsz a há-zunk e-lő-ti...” Először szép lassan, majd fényes jókedvűkben hirtelen gyorsan...

A zenekar magyar színpadonál még sosem látott, szokatlanul mély, orkeszter-üregben helyezkedett el, senki nem látta sem a színpadot, sem a közönséget. Mintha egy mély gödörben ültünk volna... Zubora Ferinek is épphogy ki-látszott kissé ritkás haja (szé-

ken állva), onnan leste a lányokat. Mindjárt utánuk is iramodott a hegedűvel. A zenekar mit sem sejtett a drámból csak a hirtelen dühöregést hallotta a feje felett. Mire felocsúdott, Feri már messze járt a lányokkal. Nosza utána!... Minden idők legna-

A Szt. György szobor.

gyobb „zenei” versenye volt! (Mi volt ehhez képest a Prágai tavasz!) Azt hiszem a végén Kardos Gyuszi el is hagyta a klarinétját a primást... A cimbalmosok lemaradtak, Csicsó bácsi önfelédten leste egy résen táncoslányaink lábát — mindössze egy-két hegedűnek és a kontra egy részének sikerült épp a végére a primást beérni... Valamit a közönség is észrevehett, mert az énekkarosoknak, akik a nézőtérről nézték végig a számot, ezt mondogatták: „Szép tánc, jó tánc, de micsoda muzsika!”

Na de ez semmiség volt a komoly sikerhez képest. A végén vírágosítás, üdvözlések... A szereplés végével az egyes csoportok a szállásfelelős vezetésével most már végleges szállásaikra tértek, hogy kipihenjék a gazdag és izgalmas nap fáradságait. A lányok a „Najmanovába”, az énekes fiúk a „Sokolskúba” indultak. A Sokolska számunkra egy kicsit szokatlan méretű hálószobát jelentett: 43-an aludtak egy teremben. Mindennek ellenére (s ez az énekes fiúk jegyelmét, jó kollektíváját dicséri) semmi zavaró körülmény, nehézség nem merült fel. Sőt, igen jól érezték magukat. A szalmazsákok is csak a harmadik nap vesztették el eredeti formájukat és váltak kád-alakúvá. Na de ügyes helyezkedéssel, s a szélekre gyakorlati rendszeres nyomással ezen némileg lehetett segíteni...

A táncosfiúk és a zenekar tagjai, Lányi bácsi vezetésével, a „Leninovára” mentek. Kedves kis turistaszálló volt ez valahol Kárpátok határában. Már el is helyezkedtünk volna, hogy jól megérdemelt pihenőnk elkezdődjék, de még Pista bácsi jogos panaszát kellett elintéznünk. Népszerű zeneszerzőnk érzékeny zenei ízlésére és érthető fáradságára való hivatkozással nem volt hajlandó a várható éjjeli „muzsika” meghallgatására. Kijelölt szóbeszéd szerinti egész éjjel „zenéltek”. Így azután jeles cimbalmosunkat és nagybőgősünket magukra hagytuk (hadd „húzzák” egymás fölébe), és Pista bátyjainkat befogadva egy másik szobában végül is álomra hajtottuk fejünket.

K. I.

HŐSÖK VOLTAK...

A magyar munkásmozgalm hőseinek, a Kommunista Magyarországi Pártja és a Kommunista Ifjú Munkások Szövetsége harcos tagjainak életéről szól ez a gyűjtemény. Ezek a hősök mindenüket feláldozták a hazáért, a népi szabadságért, a szocializmus győzelméért. Huszonöt mártír életútját ismerteti e gyűjteményben 25 író. A kommunista mártírok méltán lehetnek ifjúságunk példaképei. Megjelent az ünnepi könyvhétre.

Dienes Mária

A BÜKKBEN

A Közgazdász egyik számában hírt adott arról, hogy az ipar 1/3-as csoport kirándulást tervez a Bükkbe. Azóta már megvalósult a terv és a szemnáriumi tagjai egy jól sikerült kirándulás kedves emlékével gazdagodva készülhetnek az évvégi vizsgákra.

Hogyan is történt? — kérdezem Kollarik Amália elvtársnőtől, a csoport osztályfőnökétől.

— Az egyik szemnáriumi foglalkozáson vetődött fel a kirándulás gondolata — feleli S ahogy telt az idő, egyre nagyobb lett az érdeklődés a kirándulás után. A szervezés Varju István érdeme, de a csoport is nagyszerű példáját adta az elvtársiasságnak, egymás kölcsönös segítségének.

Május 11-én szemezkelő esőben indult el a csoport a Keleti-pályaudvarról. A kirándulásról csak azok maradtak „ittthon” (mindössze négyen voltak), akiknek halaszthatatlan dolguk volt. Elkísérte a szemnáriumi Kollarik Amália, Bedő Gyula és a társaság turisztikai vezetője: Gáti Lóránt elvtárs. Jó hangulatban hamar telt az idő a vonaton Miskolcig. Ezután következett az igazi kirándulás.

Miskolcra látogatásunk jó időben kisvasúton indultunk Lillafüredre — mondja Varju István. — A vonatról gyönyörű kilátás nyílt a magyarországi „Svájtra”. Az egyik oldalon a Bükk vonalatai, a másikon

pedig völgyek és mély szakadékok nyújtottak felejthetetlen látványt. Hamarosan a Palotaszállót, a vizesest és a lillafüredi mésztufa barlangot csodáltuk meg. Lillafüredtől gyalogtúra következett. Fenyő- és bükkerdőkön keresztül vezetett a turistaút. A környezet minden szépsége ellenére is fáradtan érkezünk Bánkútra. Ugy látszik azonban, hogy a látszat csal, mert még le sem raktuk csomagjainkat, amikor fiúk-lányok vegyesen vidám labdajátékba kezdtek. A Bükk tavaszi ruhába öltözött fennsíkján.

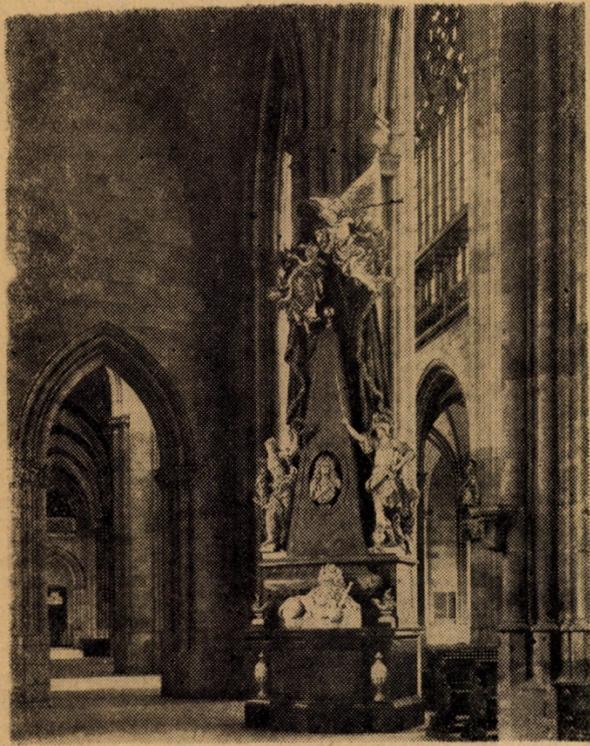
— Az éjszakát a bánkúti turisztaházban töltöttük — folytatta Gábor Ilona. — Másnap zuhogó eső kedvetlenítette el a társaságot. Dél tájban végre kiderült az ég és kipihentén indultunk tovább Pestre. A mintegy 900 méter magas csúcsról pompás látványt nyújtott a Bükk déli vonalata és a látóhatár szélén kődbe vesző Eger városa. Peshótól a gyalogút utolsó szakasza következett Monosbélig: Itt szálltunk vonatra és az esti órákban már az egri várat és az esti fényben csillogó híres ősi várost tekintettük meg. Nagyon szép volt!

Rövid pihenő után indultunk vissza Pestre, s nagyon jó hangulatban érkezünk meg.

Befejezésül Bedő elvtársat kérem meg: foglalja össze a kirándulás tanulságait.

— Jól sikerült — állapítja meg Bedő elvtárs. — Jó volt a szervezés. A hangulat végig emelkedett volt, sőt fokozódott. És ami nagyon fontos, sikerült a csoport tagjait még közelebb hozni egymáshoz és elmélyíteni a tanárok és hallgatók közötti kapcsolatot.

— F —

Részlet a Vitusi székesegyházból.

tó világváros: Prága. S ebből az elragadó panorámából is kiemelkedik a Hradzsani, a királyi vár, a Moldva melletti „Gellérthegy” tetején, csodálatos monumentális építményeivel. Ezek között is a legjelentősebb a Szt. Vitusról elnevezett székesegyház, a gót építészeti egyik európai remeke, melyet 1344-ben kezdett építtetni IV. Károly. A dóm 12 kápolnája közül az egyikben őrzi Nepomuki Szt. János harminc mázsa ezüsből készült koporsóját, a főhajótól balra pedig az egyik legnagyobb: a Szt. Vencel kápolnában van Szt. Vencelnek, Prága védőszentjének a sírja. A kápolna falait, valamint az emelvényre épített síremléket gyönyörű színből pompázó feldíszítések borítják, melyek meg-megcsillannak, amikor a kis színes ablakokba beáramlik napfény áttört a templomi félmohályt.

értekezleteket, melyeken a legkiválóbb dolgozókat kormánykötésben részesítik. Egy ilyen ünnepséget követő bálon a teremben 9000 pár táncol! E palota egy másik szomszédos terme is nevezetes. Ennek ablakából dobatta ki egy cseh főúr a császár helytartóit.

A palota előtti egyik térségen áll a magyar Kolozsvártestvérek remekműve: a Szt. György szobor.

Végimentünk az egész palotán, láttuk a lovagtermet, amely európai viszonylatban is ritka nagy boltíveivel, a királyi tanácskozó termet, képeket, szobrokat, kincseket, melyeket végignézni is sok volna, nemhogy leírni! Együttesszédos megilletődötten és elragadtatással gyönyörködött a cseh nemzeti kultúra- és építőművészet e nagyszerű alkotásaiban. Örök élmény volt!

Amig a könyv eljut az olvasóig

III. AZ OLVASÓTEREM

Könyvtárunk 317 személyes olvasóterme — különösen most, a vizsgaidőszakban, naponta — zsúfolásig megtelik. Jelenleg naponta mintegy 600 személy fordul meg olvasóteremünkben. Az elmúlt negyedévben, 36 564 látogatója volt a könyvtárnak. Természetes tehát, hogy ilyen nagy forgalom mellett, a legtöbb probléma az olvasótermi munkával kapcsolatban merül fel. Néhány ilyen problémával szeretnék foglalkozni.

AZ OLVASÓTEREM 10 000 kötetes kézikönyvtára, a modern könyvtárj elveinek megfelelően, úgynevezett „szabádpolrendszerben” van felállítva, ami azt jelenti, hogy az olvasó maga veheti le a könyvet a polcra. Ennek a rendszernek vannak előnyei és hátrányai. Előnye, hogy a könyv és az olvasó közé nem kell „bekötési” a könyvtárost, az olvasó maga választhatja ki a tanulmányaihoz szükséges irodalmat. Mint hogy azonban akatátskát is be lehet hozni az olvasóba (ez egy budapesti könyvtárba sincs megengedve), gyakran előfordul, hogy hosszabb-rövidebb időre eltűnnek bizonyos könyvek. Bár a szolgálatot teljesítő könyvtárosnak feladata a távozókat akatátskájának ellenőrzése, azonban gyakorlatilag ideje nincs, hogy minden egyes táskát a legaprólékosabban átvizsgáljon. Tudni kell, hogy az olvasóteremben szolgálatot teljesítő két könyvtárosnak (váltott műszakban) összesen négyen dolgoznak a táskafelügyeleten kívül még a következő feladatokat kell ellátni: ülőhelyszámok kiadása, a napi statisztika folyamatos vezetése, a felmerülő kérdések megválaszolása, a tanszéki tematiká-

nak beszerzése és az azokban szereplő új irodalom szerzeményezése. Sőt, a könyvtárosnak tisztában kell lenni azzal is, hogy a hallgató különféle kérdésekre hol, melyik könyvből kaphat választ. Ehhez pedig be kell olvasni a könyvekbe, jegyzetekbe, sőt, folyóiratokba is. Fejéből kell tudni például, hogy Mátys Antal: Széchenyi közigazdasági nézetek című cikke a Társadalmi Szemle 1954. 10. számában található stb. De helyes az, hogy ezt a segítőkétséget és komoly felkészültséget igénylő munkát azzal „viszonzuk”, hogy elutaladjonítjuk a könyveket az olvasóteremből, olyan könyveket, melyekért — a könyvtár szabályzata értelmében — a könyvtáros anyagilag felelős?

AZ OLVASÓTERMI MUNKA során világosan kitűnik, hogy bizony a hallgatók legnagyobb része nem készül az év folyamán rendszeresen. Az év végén, a vizsgák előtt van a nagy hajrá. Ilyenkor mindenki egyszerre akarja olvasni a „Frey-könyvet”, a Történelmi materializmus vagy Bacsoni jegyzetét. S itt mindjárt a másik probléma. A könyvtár egy-egy jegyzetből csak 2-3 példányt tud beszerezni. A jegyzeteket ugyanis évente újra kiadják, tehát, ha ezekből sok példányt vennénk, az a könyvtár évi költségvetését súlyosan terhelné, s más könyvekből — amelyekre előreláthatólag hosszú évekig szükség van — nem tudnánk megfelelő példányszámot biztosítani. A jegyzeteket tehát, bármennyire is fájdalmas, a hallgatóknak kell beszerezni. (Es ha 4-5-en összeállnak és közösen veszik

meg a jegyzeteket, talán nem is lesz olyan „fájdalmas”)

MOST MEG VALAMIT az olvasótermi könyvek használatáról. Ha a hallgatók egy téma feldolgozásánál igénybe veszik a könyvtárat, szeretik „összegyűjteni” a hozzá tartozó irodalmat; lehetőleg 8-10 könyvet halmozva fel. Így persze másoktól elvonják az irodalmat, ők maguk esetleg aznap nem is dolgozzák fel az egész anyagot, csak „bebiztosították magukat” — mások rovására. Jó lenne ezt a jövőben elkerülni. Ezzel nemcsak évfolyamtársaink felkészülését segítik elő, de megkönnyítik a könyvtáros munkáját is.

VÉGÜL arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy olvasótermi könyvallományt általában nem kölcsönzünk. A vizsgaidőszakban, megfelelő komoly indok esetén tesztünk kivételt, ha a kért könyvből elegendő példányszám van. Általában estétől reggelig adunk ki könyveket. A hallgatók azonban visszaélnék ezzel, és nem hozzák vissza időre. Természetesen ilyenkor az illetőknek több könyvet nem adunk ki. De ha ez általánossá válik, úgy ezeket a „kivételes eseteket” kénytelenek leszünk teljesen megszüntetni.

Azt hiszem, hogy a hallgatók az olvasóterem dolgozóit részéről mindig a legmesszebbmenő segítőkétséget tapasztalhatták. Szeretnénk, ha ezt azzal viszonznák, hogy betartják a könyvtárhasználat szabályait, vigyáznak az olvasótermi rendre és csendre éppen úgy, mint az olvasótermi kézikönyvtár állományának épségére.

SPORTHÍREK

Pausz János egyetemünk negyedéves, iparszakos hallgatója a budapesti másodosztályú

ejtőernyős bajnokságon első helyezést ért el.

Röplabda

Röplabda-csapatunk eddig minden mérkőzését elvesztette. Legutóbbi mérkőzéseken a Bp. Spartacus és a Bp. Honvéd volt az ellenfele. Játéko-

saink mindkét mérkőzésen egyenrangú ellenfélnek bizonyultak és a balszerencse is hozzájárult a vereségekhez.

Kosárlabda

A női kosárlabda-csapat utolsó mérkőzésére az ellenfél nem jelent meg és a két pontot játék nélkül javunkra ítélték. Ezzel csapatunk a bajnokságban középhelyezést ért el: az ötödik helyen végzett négy győzelemmel, négy vereséggel és 11 ponttal. (Egy mérkőzésre a csapat nem állt ki és ekkor a vesztesnek járó 1 pontot sem írták jóvá.)

A férfi II. kosárlabda-csapat az utolsó mérkőzéseken egy-

más után aratta győzelmeit. Az Építőipari Műszaki Egyetem ellen győzelmiük már beszámoltunk, a bajnokság legutolsó mérkőzésén pedig a Haladás Gyógytábor ellen nagyszerű játékkal 72:61 arányban győzték. A mérkőzésen különösen kitűnt Kléber J., aki egymaga 37 pontot szerzett. Ezzel a csapattal az első három helyezett között fog végezni. A pontos helyezés a Bp. Honvéd—Építőipari ME mérkőzés kimenetelétől függ.

Labdarúgás

Labdarúgóink az elmúlt hetekben sorra aratták győzelmeiket. Így az utolsóelőtti mérkőzésüket az Utasellátó ellen 5:0 arányban nyerték meg. Vártuk további jó szereplésüket, azonban 3-án az IKG együttese ellen 4:2 arányban vereséget szenvedtünk. A mérkőzés első 15 percében az ellenfél, kihasználva védelmünk megtorpanásait, három gólt ért el. A félidő hátralevő részében és a második félidőben végig mi irányítottuk a játékot, azonban csak szépíteni tudtunk. Végéreményben tehát az ellenfél 4:2 arányban győzött. Annak következtében, hogy a mérkőzés nagy részében mezőfőlényben játszottunk, rengeteg helyzet adódott az ellenfél kapuja előtt. Ezeket azonban a csatársor tagjai sorra elidegeskedték, elrontották. Hacsak a helyzetek negyedét használták ki, akkor is megfordíthatják volna a mérkőzés kimenetelét.

Igaz, a legnagyobb csapatoknál is előfordul rövidebb és hosszabb gyenge, sőt rossz szereplés, de hát a változatosság a sport egyik jellemző vonása. Bízunk a fiúk formajavulásában és a hátralévő két mérkőzésben még biztosan javítani fognak.

Június 1-én rendezte meg sportkörünk házi atlétikai ver-

senyét, amelynek keretében a következő eredmények születtek: (csak férfi számokra került sor.)

100: 1. Kádár 11,8 mp., 2. Ferencz 12,5 mp., 3. Petrus 13,0 mp.

400: 1. Kovács K. 54,9 mp., 2. Orbán 55,0 mp., 3. Kádár 55,8 mp.

800: 1. Pintér 2:07,2 mp., 2. Flaschka 2:10,0 mp., 3. Mináricsik 2:13,1 mp.

Magasugrás: 1. Ferencz 160 cm, 2. Hagyák 155 cm.

Súlylökés: 1. Kádár 864 cm, 2. Bakonyvári 857 cm, 3. Hagyák 791 cm.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdász-, tudományi Egyetem párt- és DISZ-bizottságának, egyetemi tanácsának és szakszervezeti bizottságának lapja.

Szerkesztő: a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: Káplár József. Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrov tér 8. I. emelet 111.

Telefon: 186—850/197-es mellék. Kiadja: a Budapesti Lapidárod Vállalat, Budapest, VIII., Blaha Lujza tér 3.

Székely László, Budapest, VIII., Rókt Szilárd u.6. Felelős vezető: Kutsár Mihály